

การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

โดยใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษแบบทีฟิอาร์ (TPR)

และเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)

A Comparison of the Use of Total Physical Response and Communicative Language

Teaching in Vocabulary Learning Outcomes

of 4th Grade Primary Students

นายสรวิทย์ พลอาจ

สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษแบบทีฟิอาร์ (TPR) และเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้และความพึงพอใจในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษแบบทีฟิอาร์ (TPR) และเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทำวิจัย คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสุเหร่าลาดพร้าว ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 2 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 40 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลากเลือกห้อง ได้กลุ่มทดลองที่ 1 เรียนโดยใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษแบบทีฟิอาร์ (TPR) จำนวน 20 คน และกลุ่มทดลองที่ 2 เรียนโดยเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษแบบทีฟิอาร์ (TPR) และเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษและแบบสอบถามวัดความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) ค่าอำนาจจำแนก KR20 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) และการทดสอบที (t-test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. แผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษแบบทีฟิอาร์ (TPR) กับเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) มีประสิทธิภาพเท่ากับ 4.13 อยู่ในระดับเหมาะสมมาก

2. ผลการเปรียบเทียบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษแบบทีฟิวอาร์ (TPR) กับเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ต่อเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษแบบทีฟิวอาร์ (TPR) กับเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ

การสอนภาษาอังกฤษแบบทีฟิวอาร์; การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร; ผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ; ความพึงพอใจ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยมีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานานโดยเฉลี่ยแล้วประชาชนไทยเริ่มเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองตั้งแต่ระดับชั้นปฐมวัยจนถึงระดับอุดมศึกษา ซึ่งมีระยะเวลาประมาณ 14-16 ปี แต่ทว่าการสื่อสารภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษากลางในการสื่อสารยังไม่ดีเท่าที่ควร สะท้อนถึงปัญหาของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนและสถานศึกษาที่ผ่านมาไม่ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนตามวัตถุประสงค์ของการจัดการศึกษาที่ตั้งไว้ อีกประการหนึ่งคือการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรที่ไม่แน่นอน ไม่มีความชัดเจน ถึงแม้จะมีการนำทฤษฎีการสอนภาษามาปรับใช้ แต่เนื่องด้วยบริบทการศึกษาของไทยยังต้องให้ครูเป็นผู้ป้อนความรู้ให้ การเรียนการสอนจึงไม่เป็นไปตามผลที่คาดหวัง

จากการที่ผู้วิจัยได้รับผิดชอบการจัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศพบว่าโดยมากแล้วนักเรียนมีความบกพร่องในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ กล่าวคือไม่สามารถสื่อสารให้ครูหรือผู้อื่นเข้าใจได้ ไม่สนใจเรียน ไม่อยากเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และยังพบว่านักเรียน มีพฤติกรรมการคัดลอกงาน ทั้งแบบฝึกหัด ใบงาน การบ้าน หรือแม้กระทั่งการทำกิจกรรมต่างๆ ในชั้นเรียน เป็นต้น เพื่อให้ได้คะแนน พฤติกรรมดังกล่าวจึงส่งผลถึงประสิทธิภาพในการเรียนรู้ของนักเรียนทำให้นักเรียนไม่เกิดองค์ความรู้อย่างแท้จริง ซึ่งไม่สอดคล้องและขัดแย้งกับเป้าหมายของการจัดการเรียนรู้ของผู้สอนที่ได้ตั้งไว้ และไม่ปฏิบัติตามมาตรฐาน ตัวชี้วัดตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน

จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิธีการการสอนภาษาแบบสื่อสาร (Communicative Language Teaching – CLT) และการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบทีฟิวอาร์ หรือการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) จึงเล็งเห็นความสำคัญและประโยชน์ของวิธีการสอนทั้งสองวิธี ดังนั้นผู้วิจัยซึ่งเป็นครูผู้สอนภาษาอังกฤษ จึงมีความสนใจที่จะนำวิธีการสอนภาษาแบบสื่อสาร (Communicative Language Teaching – CLT) และการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบทีฟิวอาร์ หรือ

การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) มาทำการศึกษาทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อศึกษาว่าวิธีการสอนทั้งสองวิธี จะมีข้อแตกต่างกันหรือไม่ในด้านผลการเรียนรู้และความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อนำผลจากการศึกษามาเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับความต้องการของนักเรียน และพัฒนาผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนให้เพิ่มสูงขึ้น และช่วยพัฒนาผู้เรียนและเพิ่มศักยภาพในการสนทนาภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและมั่นใจ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ที่ใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษแบบทีฟิอาร์ (TPR) และเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)
2. เพื่อหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษแบบทีฟิอาร์ (TPR) และเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)
3. เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษแบบทีฟิอาร์ (TPR) และเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)
4. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อเทคนิคการสอนแบบทีฟิอาร์ (TPR) กับเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
  - 1.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสุเหร่าลาดพร้าว สำนักงานเขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 2 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 40 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) โดยการจับสลากเลือกห้อง
2. เนื้อหา
เนื้อหาที่ต้องการศึกษาคือ การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษแบบทีฟิอาร์ (TPR) และเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)
3. ตัวแปรในการศึกษา
  - 3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ เทคนิคการสอน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 เทคนิค คือ
    - 3.1.1 เทคนิคการสอนแบบทีฟิอาร์ (TPR)
    - 3.1.2 เทคนิคการสอนแบบภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)
4. ตัวแปรตาม ได้แก่
  - 4.1.1 ผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

4.1.2 ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้

5. ระยะเวลาในการวิจัย

ใช้เวลาในการทดลองภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวมเวลาทั้งสิ้น 16 ชั่วโมง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยแบ่งออกเป็นเทคนิคละ 4 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง
2. แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 40 ข้อ เป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง แล้วนำไปหาคุณภาพความยาก (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร KR – 20 ของคูเดอร์ – ริชาร์ดสัน:Kuder – Richardson)
3. แบบประเมินความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 10 ข้อ

การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ

1. แผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยการสอนด้วยเทคนิคทีพีอาร์ และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยการสอนด้วยเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยแต่ละเทคนิคแบ่งออกเป็น 8 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 16 แผน และมีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

1.1 หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ แนวคิดทฤษฎีในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แนวคิดทฤษฎีในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบทีพีอาร์ เทคนิคการสอนคำศัพท์ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินผล การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ และนำเนื้อหาที่คัดเลือกแล้วมาสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

1.2 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษแบบทีพีอาร์ (TPR) และเทคนิคการสอนแบบภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้อง ความสอดคล้องของเนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ ความเหมาะสมของกิจกรรมการสอน สื่อและวัสดุ อุปกรณ์ต่าง ๆ

1.3 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เนื้อหา จุดประสงค์ และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ โดยใช้แบบประเมินคุณภาพชนิดมาตราส่วนประเมินค่า (rating scale) 5 ระดับ

1.4 นำคะแนนที่ได้จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านมาหาค่าเฉลี่ย โดยเทียบกับเกณฑ์ และได้ประสิทธิภาพเท่ากับ 4.13 อยู่ในระดับเหมาะสมมาก และนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขแล้ว นำมาจัดพิมพ์เป็นฉบับจริงเพื่อนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

2. การหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ไปให้ผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมจำนวน 3 ท่าน พิจารณาว่าข้อสอบแต่ละข้อวัดตรงจุดประสงค์การเรียนรู้ และเนื้อหานั้นจริงหรือไม่ เป็นการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา แล้วคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้เป็นรายข้อจำนวน 45 ข้อ เพื่อหาค่า IOC (Index of Item Objective Congruence) แล้วนำข้อคิดเห็นมาปรับปรุงแก้ไข

2.1 นำข้อสอบที่ผู้เชี่ยวชาญให้ข้อคิดเห็นมาวิเคราะห์หาค่าความสอดคล้อง โดยใช้ค่า IOC คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยผู้วิจัยจะคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ .05 ซึ่งแสดงว่าข้อสอบนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาที่ใช้ได้ผล แล้วปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2.2 หลังจากนั้นนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสุเหร่าลาดพร้าว สำนักงานเขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ที่เคยเรียนเนื้อหานี้มาแล้ว จำนวน 30 คน นำมาตรวจให้คะแนน ถ้าตอบถูกให้ 1 คะแนน และตอบผิดให้ 0 คะแนน ในแต่ละข้อ

2.3 นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์เป็นรายข้อ เพื่อหาค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) แล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง .20 - .80 และข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไป ให้ได้ข้อสอบชุดใหม่ เพื่อใช้ทดลองจริง จำนวน 40 ข้อจากจำนวนข้อสอบทั้งหมด 45 ข้อ

2.4 นำข้อสอบที่คัดเลือกตามเกณฑ์ จัดทำเป็นแบบทดสอบฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้คู่กับแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างแล้วนำมาหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับของแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ โดยใช้สูตร KR-20 ของ Kuder – Richardsan ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .72

3 แบบสอบถามวัดความพึงพอใจ โดยใช้แนวทางมาตรวัดเจตคติตามวิธีของลิเคิร์ต จากโครงสร้างของประเด็นหลัก ประเด็นย่อยของเนื้อหา วัดจุดประสงค์ จำนวน 15 ข้อ และนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงว่าเนื้อหาครอบคลุม มีความเหมาะสม ครอบคลุม ถูกต้องด้านภาษา คำถามชัดเจนหรือไม่ นำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไข แล้วคัดเลือกข้อคำถาม จำนวน 10 ข้อ

3.1 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน ตามกระบวนการสร้างข้อคำถามและการทดลองใช้แบบสอบถาม (ประสิทธิ์ สุวรรณรักษ์, 2542 : 265-273) แล้วนำผลคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์รายข้อเพื่อหาอำนาจจำแนกโดยใช้ t -test independent samples และหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) ปรากฏว่าได้ค่าความเชื่อมั่นที่ .924

ผลการวิจัย

1. ผลการหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษแบบทีพีอาร์ (TPR) กับเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นรวมทั้งฉบับ มีความเหมาะสมในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.13

2. คะแนนเฉลี่ยผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษแบบทีพีอาร์ ($\bar{X}$ เท่ากับ 35.04) สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ($\bar{X}$ เท่ากับ 26.00) นั้นแสดงว่าผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้เทคนิคการสอนภาษาแบบทีพีอาร์ (TPR) กับเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ความพึงพอใจต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษแบบทีพีอาร์ (มีค่า $\bar{X}$ เท่ากับ 44.45) สูงกว่าเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ($\bar{X}$ เท่ากับ 39.25) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสุเหร่าลาดพร้าว ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โดยใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษแบบทีพีอาร์ (TPR) กับเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) สามารถนำผลการการศึกษามาอภิปราย ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษแบบทีพีอาร์ (TPR) กับเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) มีประสิทธิภาพเท่ากับ 4.13 อยู่ในระดับเหมาะสมมาก ทั้งนี้เนื่องมาจากการออกแบบการจัดการเรียนรู้ที่เป็นไปตามรูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่ตรงตามจุดประสงค์ และตัวชี้วัด และมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เป็นการออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ที่เชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษา (linguistic knowledge) ทักษะทางภาษา (language skill) และความสามารถในการสื่อสาร (communicative ability) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อสาร สอดคล้องกับ พระสุชน ทั้งทอง (2548) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและความเข้าใจในวัฒนธรรมภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ใน โรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและการสอนปกติ ผลการศึกษาพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้เนื่องมาจากผู้วิจัยได้ทำการออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้และทำการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยผู้เชี่ยวชาญ ส่งผลให้แผนมีประสิทธิภาพและคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้ และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษแบบทีพีอาร์ (TPR) เป็นการออกแบบการจัดการเรียนรู้ที่ตรงตามจุดประสงค์ และตัวชี้วัด และมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้เทคนิคทีพีอาร์เป็นการออกแบบที่เน้นการฟังอย่างเข้าใจ โดยนักเรียนเป็นผู้เลียนแบบการกระทำของผู้สอน โดยการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้สอน มีการเคลื่อนไหวด้วยอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย เป็นการปฏิบัติเพื่อตอบสนองต่อคำสั่งนั้น ๆ โดยไม่มีการบังคับให้ผู้เรียนต้องพูดตาม ทั้งนี้ทักษะการพูดจะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนมีความพร้อมที่จะแสดงออกตามธรรมชาติของผู้เรียนแต่ละคน ซึ่งสอดคล้องกับ จันทรจิรี บุญสมศรี (2551) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรีสะเกษวิทยาลัย โดยวิธีการสอนแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ประกอบสื่อในชีวิตประจำวัน กับการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. มีความสามารถในด้านกรฟัง พูด ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เนื่องจากแผนการสอนที่มีประสิทธิภาพ

2. ผลการเปรียบเทียบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษแบบทีพีอาร์ (TPR) กับเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการสอนโดยเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษแบบทีพีอาร์ (TPR) เป็นการเรียนการสอนที่เน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้จากการฟังคำสั่งแล้วปฏิบัติตามทันที เป็นการรับรู้ภาษาที่มีการเลียนแบบจากผู้สอน ทำให้เกิดการเรียนรู้แบบไม่รู้ตัว จึงทำให้นักเรียนมีผลการเรียนรู้ที่สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของ รุ่งทิภา อุ่นเจริญ และคณะ (2555) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลนครพนม ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ต่อเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษแบบทีพีอาร์ (TPR) กับเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) พบว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยแล้วพบว่านักเรียนที่เรียนด้วยเทคนิคการสอนภาษาแบบทีพีอาร์ (TPR) มีความพึงพอใจต่อการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ทั้งนี้เนื่องมาจากการเรียนด้วยเทคนิคการสอนภาษาแบบทีพีอาร์ (TPR) นักเรียนเกิดความสนุกสนาน กล้าแสดงออกด้วยการเคลื่อนไหวร่างกายส่วนต่าง ๆ มีสมาธิในการฟังคำสั่งอย่างตั้งใจ และฝีกออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษบ่อย ๆ ทำให้เกิดการฝึกผลและเกิดการเรียนรู้โดยไม่ตั้งใจ ซึ่งสอดคล้องกับเพ็ญสุรีย์ เสงี่ยมวัฒนา และคณะ (2555) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) กับวิธีสอน

ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษดีกว่า นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- _____. *หลักสูตรภาษาอังกฤษ*. (2539) กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, กระทรวงศึกษาธิการ. (2559). *รายงานการวิเคราะห์ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติ*. ฉบับสรุป. กรุงเทพฯ
- ชวาล แพรัตกุล. (2516). *เทคนิคการวัดผล*. (พิมพ์ครั้งที่5). กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช.
- ณัฐวดี กิจรุ่งเรือง. (2545). *ผู้เรียนเป็นสำคัญและการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ของครูมืออาชีพ*. กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊คส์.
- ทิวัดต์ มณีโชติ. (2549). *การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- บำรุง โตรัตน์. (2535). *การสอนเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร*. สารพัฒนาหลักสูตร.
- รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย. (2560, เมษายน). ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 134 ตอนที่ 40 ก หน้า 1-90.
- รุ่งทิวา อุ่นเจริญและคณะ. (2555). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แบบ TPR และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM*. วิทยานิพนธ์คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์, มหาวิทยาลัยนครพนม.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). *วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ บริษัท ตาตา พับลิเคชั่น จำกัด.
- สำลี รักสุทธี. (2544). *เทคนิควิธีการจัดการเรียนการสอนและเขียนแผนการสอน โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ*. กรุงเทพฯ : พัฒนาศึกษา.
- อุทัย ภิรมย์ริน และเพ็ญศรี รังสิยากุล. (2524). *ปัญหาการสอนอ่านภาษาอังกฤษแก่ผู้เริ่มเรียน (Problems in teaching beginning reading in English)*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- Brown, D. H. (2000). *Principles of language learning & teaching*. (4th ed.). New York: Longman. (pp. 49-58).
- Brown, H. (1980). *Principles of language learning and teaching*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, p.21.